

*Hemel
-Aarde-
Hel*

Solaire Kooiman

I believe that everything happens for a reason. People change so you can learn to let go. Things go wrong so you can appreciate them when they're right. You believe lies so you eventually learn to trust no one but yourself. And sometimes good things fall apart so better things can fall together.

- Marilyn Monroe

Proloog

De pijn was zo hevig. Maar de vrouw liep gestaag verder. Haar kind, het kon ieder moment komen. De pijn werd steeds erger. De dorpelingen hadden gezegd, dat de dokter in het klooster woonde. Daar moest ze heen. De regen kwam met bakken uit de hemel. De kou striemde op haar huid en maakte haar lichaam stijf. Ze viel op haar knieën en schreeuwde het uit. Ze kon niet verder. De pijn was te hevig. Nee, haar baby zou niet geboren worden in de modder. Niet in deze stromende kou. Ze zou het halen. Voor haar kind. De lichten kwamen in zicht en opeens was ze er. Ze had het gered. Met haar hand bonsde ze op de dikke houten deuren. "Alsjeblieft. Help me!" Een non met een lief gezicht deed open. "Wat is er kan ik u helpen?" "Ik krijg een baby." "Oh lieve kind kom binnen." De non zag de pijn op het gezicht van de vrouw. "We laten de dokter meteen halen." Ze gaf een opdracht aan een kleiner vrouwtje, die wegsnelde. "Laat mij u helpen."

Ze ondersteunde de vrouw en bracht haar naar een kamer. De non was een sterke vrouw. Ze legde haar zo op bed en begon de natte kleren uit te trekken. "De dokter kan hier ieder moment zijn kindje. Het gaat allemaal goed komen. God is bij je." Een droge dunne jurk werd over haar hoofd getrokken. De non was een erg jonge vrouw. Ze klopte zachtjes op de wang van de vrouw. "Je bent in goede handen kindje." De vrouw was nog steeds in barensnood, maar het geluk leek haar toch eindelijk toe te lachen. "Hier ben ik dan. Er moet een baby geboren worden is mij verteld." "Dokter wat fijn dat u er bent. De baby kan ieder moment komen." De pijn was te erg. De vrouw hilde. "Laten we maar beginnen dan."

Vier uur. Maar hij was er. "Xavier. Zo heet je. En wat ben je mooi." "Goed gedaan kindje. Je hebt een van Gods schepseltjes op de wereld gezet." Hij was aan het slapen. "Hij gaat grootse dingen bereiken. Jouw zoon is voorbestemd voor iets groots." "Hoe weet u dat?" "Ik voel het kindje. Dit mannetje zal ons allemaal

verbazen." De non ging bij de vrouw op het bed zitten. "Wilt u hem even?" "Graag kindje. Dat lijkt me geweldig." Toen toonde ze haar vleugels. "U moet voor hem zorgen. Zorg voor mijn baby."

De lach van de non was stralend. Ze zou goed voor de baby zorgen. Dat wist de vrouw zeker. De baby zou het hier beter krijgen, dan wat zij hem op het moment kon bieden. Het was beter zo.

1.

Pijn, hitte en misselijkheid golfd door mijn lichaam. Zweet bedekte mijn hele lichaam. Er werd op de deur gebonsd. Het geluid explodeerde in mijn hoofd.

"Xavier! Opstaan! Luiwammes! We moeten naar de les!" Ik strompelde naar de deur en deed hem open.

"Jij ziet er beroerd uit. Je ziet zo wit als een doek!" Ik legde mijn vingers op haar lippen. "Freya niet zo gillen. Ik ben ziek. Ik voel me echt heel erg slecht."

"Wat? Dat kan niet. Jij bent nooit ziek." Mijn hoofd bonsde. "Nu dus wel." Ik sloot mijn ogen en leunde tegen de deurpost. "Hey. Xavier." Ze legde haar hand op mijn hoofd.

"Ik ga niet naar de les Freya. Ik ga niet." "Maar je hebt nog nooit een les gemist." "Onze schepper wil me iets duidelijk maken Freya." Ik trilde op mijn benen. "Wat wil hij je duidelijk maken? Dat je een keer moet spijbelen?"

"Ik spijbel niet als ik ziek ben. En ik ben echt ziek. Ik weet niet wat onze lieve heer me duidelijk wilt maken." "Oké, ik weet dat je zuster Angela als je moeder ziet. Maar je moet niet alles geloven. Je moet niet naar al het gezwets van de zusters luisteren."

"Freya, ik weet zeker dat het god is." "Het is verbazingwekkend, dat jij altijd zo kalm blijft Xavier. Je wordt nooit boos. Zelf als iemand alles beledigt waar jij voor staat en waar je in gelooft." Ze schudde ongelovig haar hoofd.

Toen begon ze me naar mijn bed te duwen. "Ga lekker liggen, rust uit, ik blijf bij je." Ze duwde me op het bed. "Nee Freya. Jij moet gaan. Je moet naar de les. De lessen zijn belangrijk." Ze lachte. "Als jij niet gaat, dan ga ik ook niet."

Met veel moeite hees ik mezelf op mijn voeten. Freya greep mijn hand toen ik wankelde. "Wat ga je nou weer doen?" "Ik ga me aankleden en dan naar de les. Je mag niets missen door mij. Dat wil ik niet op mijn geweten hebben.

"Spelbreker." Ze spuugde het woord naar mijn hoofd. "Waarom moet je altijd alles verpesten?" Ik lachte als een boer met kiespijn.

We zaten in de les. Ik zat zwaar hijgend aan mijn tafeltje. Alle geluiden, geuren, gevoelens, beelden en smaken waren teveel. Mijn ademhaling was oppervlakkig.

Ik sloot mijn ogen. Mijn lichaam beefde van ellende. En ik hing zwaar in mijn stoel. Het zweet brak me telkens, wanneer het wat beter ging, weer uit. Ik voelde me echt ellendig.

"Xavier? Xavier!" Het duizelde me en ik zag dubbel. "Ja zuster." Ik bleef maar met mijn ogen knippen in de hoop, dat mijn zicht normaal zou worden. "Gaat het wel met je lieverd?" Ik dacht, dat ik knikte, omdat mijn beeld op en neer ging. Maar toch was ik niet echt zeker.

"Het gaat wel zuster." Ze aaide me zachtjes over mijn bol.

"Jongens en meisjes. De les is afgelopen voor vandaag. Jullie mogen gaan. Zorg, dat onze lieve vader trots op jullie kan zijn." Iedereen zei gedag.

"Xavier, ik moet even met je praten." "Dat is goed zuster." De klas stroomde leeg en de laatste leerling vertrok. "Waarom ben je naar de les gekomen lieverd? Je bent ziek." "Anders wilde Freya niet. En de lessen zijn belangrijk."

Ze streelde mijn wang. "Altijd bezig om mensen op het rechte pad te houden." "Zuster straft god me?" Ik ademde zwaar en dacht bijna, dat ik dood zou gaan. "Hij zou jou nooit straffen Xavier. Jij bent een van zijn trouwste scheppingen."

"Zuster ik ben vandaag zestien geworden." "Zestien alweer. Wat ben je snel groot geworden. Ik moet je iets vertellen lieve zoon, maar niet hier. We moeten naar het kerkje in de bergen. Ik moet alleen nog wat spullen hebben, dan kunnen we vertrekken."

Dus liep ik met haar mee naar haar kamer. Ze pakte een tas met spullen. Ik nam het van haar over en zou ze dragen. Toen gingen we op weg naar het kerkje. Misschien was het wel een laatste beproeving voor ik verlost zou worden.

De bergen maakten me altijd helder. We zaten voor het kerkje. En op een of andere manier voelde ik me minder ziek. "Xavier ik ga je wat vertellen. En ik zweer, op alles dat ik liefheb, op onze lieve vader, dat het allemaal waar is." "Ik zal luisteren zuster. Ik zal luisteren en u geloven."

"Ik was erbij toen je geboren werd. Je moeder klopte aan en de zusters deden open. Je moeder was hoogzwanger. We konden niet anders, dan haar binnen laten. Ze stond op het punt om van je te bevallen. Ik bleef erbij. Toen alle anderen weg waren toonde ze mij haar ware aard."

"Haar vleugels waren adembenemend. Zo prachtig. Ze vroeg me om voor je te zorgen. Ik beloofde, dat ik voor je zou zorgen. En dat ik het geheim, haar geheim, jullie geheim, zou bewaren."

"Je was het mooiste en stralendste baby'tje, dat ik ooit heb gezien. Je moeder legde je in mijn armen. Ik vroeg hoe ik een engel groot moest brengen. Maar ze was al verdwenen."

"Ik kon niet anders, dan van je houden. En je vertellen, dat God je vader was. Ze heeft je Xavier genoemd. Xavier betekent 'licht'. En jij bent waarlijk een stralend hemellicht."

"Alles en iedereen was dol op je. Jouw aanwezigheid zorgde voor meer geloof en samenhang. Je werd nooit kwaad, bleef altijd kalm en je hielp iedereen. Je was en bent de eerlijkheid zelve. Als er ruzie was, sprong jij ertussen."

"Een paar maanden na je geboorte werd er een pakket bij ons afgeleverd. Met jouw naam erop. Ik als jouw voogd maakte het pakket open. Daarin vond ik een brief en dus las ik hem. Die brief beschreef het engel zijn."

"Er stond, dat je op je zestiende vleugels zou krijgen. Tenminste, dat dacht degene die de brief had geschreven. Ik denk, dat dat nu aan de hand is Xavier. Jij bent uniek. Engelen worden geschapen, maar jij bent geboren."

"Xavier jij kan de wereld veranderen. Verzet je er niet tegen. Laat het gebeuren." "Zuster, ik heb altijd geweten, dat ik anders was. Maar dit kan niet." "Je moet niet twijfelen Xavier. Ik weet, dat het allemaal een beetje veel is. Maar dit kan je niet ontkennen. Ik weet, dat je voelt wat de waarheid is."

"Ontspan nu maar en laat het gebeuren." Ik sloot mijn ogen en liet de pijn toe. Het verzwoeg me en brandde door mijn lichaam. Ik kromde mijn rug. De huid op mijn rug scheurde open en ik voelde er iets doorheen komen. Even raakte ik in paniek, maar toen dwong ik mezelf kalm te blijven en mijn lichaam te ontspannen.

Ik kon het niet helpen en gromde zacht. En opeens was er geen pijn meer. Eigenlijk voelde ik me beter dan ooit. Zuster Angela keek me stralend aan. Ik klapperde zacht met mijn vleugels en lachte uitbundig.

Mijn shirt was naar de haaien. Hij was gescheurd. Ik stond op en spreidde mijn vleugels. Het voelde onwennig, maar goed. Toen veroorzaakte ik een kleine windvlaag door met ze te slaan. En ik ging omhoog. Ik zweefde.

De zuster klapte in haar handen. "Kijk nou toch mijn jongen. Je gloeit. Je straalt. Je bent prachtig. Je bent een engel." "Ja, ik ben een engel."

Mijn veren waren wit met een regenboogkleurige gloed. Elke veer had een zachte regenboog in zich. "Je vleugels zijn echt prachtig mijn zoon." Ze gaf me de brief. "Deze behoort jou toe." Ik landde zachtjes op mijn voeten.

"Zuster wat is nu mijn doel?" "Vraag het onze hemelse vader. Hij zal je horen. Ik spreidde mijn vleugels weer. Vreugde en verlichting overspoelden me. Ik voelde me geweldig. Zuster Angela zag het in mijn ogen.

"Je bent gemaakt om de mensheid het licht te laten zien." "Maar ik ben niet in de hemel zuster. Wat zou de reden zijn, dat ze me nooit zijn komen halen? Ik ben een engel. De hemel hoort mijn thuis te zijn, toch?"

"Xavier, dat zijn vragen die ik niet kan beantwoorden. Het zijn vragen waar alleen onze hemelse vader antwoorden op heeft. Luister naar God. Dan zal je zijn plannen voor jou te weten komen."

Ik was groter dan de zuster en toch streelde ze mijn wang. Zoals een moeder haar kind troosten. "Mijn lieve Xavier, jij bent de mooiste engel, die ik ooit heb gezien."

"Je kan maar kiezen uit twee engelen zuster. Ik of mijn moeder."

"Je bent mijn zoon en zo zal ik je altijd zien. Daarom ben je ook de mooiste." Ze lachte van oor tot oor.

"Zuster mocht ik ooit verdwijnen..." "Ik weet het Xavier, dan ben je daarboven. Maar je zal altijd in mijn hart zijn lieverd. Ik zal je nooit vergeten." "Ik zal u ook nooit vergeten moeder."

Ze keek me diep in de ogen. "Daar ben ik blij om mijn zoon. Je weet, dat je dit niet aan anderen kan vertellen." Ik knikte. Ik begreep het heel goed.

Op een of andere manier had ik meer energie. En daardoor kon ik dus niet slapen. Ik dwaalde een beetje over de gangen. Mijn ogen zochten naar mensen die me konden zien. Maar de meeste mensen lagen braaf in hun bed te slapen.

Toen ik stemmen hoorde, besloot ik een kijkje te gaan nemen. Een groep kinderen van het weeshuis stond buiten. Mijn vleugels klapte ik in. Vlug gooide ik de monnikspij over mijn hoofd, zodat niemand ze kon zien.

"Wat doe jullie hier?" Geschrokken draaiden ze zich om. "Het is midden in de nacht." "Xavier wat leuk, dat je er bent." "Waarom zijn jullie hier?" Ik gloeide zachtjes, maar niemand leek het echt te merken.

"We gaan weg." "Maar waarom?" "Xavier het weeshuis heeft ons opgevangen, maar het is nooit ons thuis geweest. Nooit zoals het voor jou een thuis is." De groep zuchtte. "Is het niet gevaarlijk om nu te vertrekken?" "Wanneer moeten we dan vertrekken volgens jou? Moeten we wachten tot we oud genoeg zijn? Tot we eruit getrapt kunnen worden?"

"Maar hier zijn jullie veilig." "Hé blijf jij gerust hier. Jou zullen ze er niet zo snel uittrappen wanneer de tijd rijp is. Of misschien toch wel." "Hebben jullie hier wel goed over nagedacht? Jullie weten toch, dat ze jullie er niet uit willen trappen? Maar dat ze gewoon geen andere keus hebben?"

"Dat weten we. Maar waarom zouden we wachten op die pijn? Waarom zouden we ons dat aan laten doen?" Ik wist niets meer te zeggen. "God zal jullie bijstaan." "God bestaat niet Xavier. Anders had hij dit nooit laten gebeuren." "God bestaat wel." "Niet in onze ogen."

Ik voelde mijn vleugels trillen. Ze zoemden. Ze begonnen pijn te doen. "Ik kan jullie niet tegenhouden. Jullie zullen je eigen weg moeten gaan." "Bedankt voor je begrip." "Mag ik jullie nog wat advies geven?" "Ga je gang."

"Gods wegen zijn ondoorgrondelijk. Maar hij is een vergevingsgezinde vader. En jullie mogen altijd terugkeren in zijn armen. Moge onze lieve vader over jullie allen waken." Ze staarden me wezenloos aan.

"Misschien moeten we er toch nog beter over nadenken." Ze slikten hoorbaar. "Xavier je straalt." Hun ogen werden groot. "Gozer hoe kan dat?" "God is met mij." "Je lijkt op een engel Xavier." "Hoezo? Zien jullie vleugels dan?"

"Nee, maar..." "Als die gedachte jullie dichter bij God brengt. Geloof er dan in. Als jullie willen blijven, blijf dan. Als jullie willen gaan, ga dan. Maar ga eerst naar bed." Ze knikten en liepen in een rijtje naar binnen. Ik sloot de rij.

Binnen ging ieder zijn weegs. En ik ging pas terug naar mijn kamer, toen ik zeker wist dat er niets vreemds meer aan de hand was. Iedereen was binnen en veilig.

Toen ik wakker werd voelde ik me uitgerust en ontspannen. Er werd zacht op mijn deur geklopt. "Kom binnen." Met bovenmenselijke snelheid verstopte ik mijn vleugels onder de monnikspij.

Zuster Angela kwam binnen en sloot de deur achter zich. "Goede morgen Xavier." Ze had vreugdelichtjes in haar ogen. "Jouw aanwezigheid maakt het geloof sterker. Sommige jongelingen zijn zelfs de bijbel aan het bestuderen. Wat heb je gedaan? Hoe heb je ze zover gekregen?"

"Ik besta. Dat is het enige. Meer heb ik niet gedaan. Ik ben geschapen om Gods grootste schepping te beschermen. De mens." "Xavier, ik dank God nog iedere dag. Dat jij in mijn leven bent gekomen is een wonder. Dankzij jou heb ik mijn geloof en vertrouwen in God nooit verloren."

"Zuster denkt u, dat ik de hemel ooit te zien zal krijgen?" "Oh dat geloof ik met heel mijn hart. Dat weet ik bijna zeker Xavier. Kom. We gaan ontbijten." Ik knikte. Mijn maag rammelde.

De hele zaal werd stil toen ik binnen kwam. Ze staarden me allemaal met grote ogen aan. Ik slikte krampachtig. Niet op mijn gemak nam ik plaats op de bank, naast Freya.

"Xavier wil jij het gebed voor ons openen." Ik knikte. "Natuurlijk zuster." Eerst boog ik mijn hoofd en toen haalde ik diep adem. Mijn woorden klonken als een lied.

"Bedankt Xavier, dat was prachtig." De hele tafel staarde me met open mond aan. "Laten we nu maar gaan eten en dankbaar zijn voor dit gezegende maal."

Eindelijk vulde de zaal zich met het bekende geluid van kinderstemmen. De opluchting was vast van me af te lezen. "Je ziet er anders uit Xavier. Alsof je bent aangeraakt door iets goddelijks." "Dat kan Freya." "Het is goed om te zien, dat je niet meer ziek bent." "Ik voel me ook goed."

"Je bent ongelooflijk mooi." Haar ogen straalden terwijl ze naar me keek. "Jij bent ook mooi Freya." Ze bloosde en ergens vond ik het heel erg schattig.

Tijdens het ontbijt spraken we over van alles. Freya vroeg veel naar uitleg van bijbelverhalen. En die uitleg gaf ik haar met liefde.

"Xav! Wacht even!" Freya voegde zich bij me op de gang. "Zullen we iets doen? Met zijn tweetjes?" "Nu?" "Ja nu." Mijn blik was verontschuldiging. "Freya, dat kan niet. Vandaag help ik de gemeenschap." Ze was duidelijk teleurgesteld. "Oh ja, dat was ik helemaal vergeten."

"Misschien kunnen we vanavond, dan wel iets doen?" Ze was hoopvol. "Dat zou leuk zijn Freya. Maar als je wilt, dan kan je ook met mij mee vandaag. Tenminste als je wilt." "Mag dat?" "Ja tuurlijk. Waarom niet." "Dan ga ik mee." "Het wordt vast hartstikke leuk Freya."

Mijn dag bestond uit een paar rondes. Natuurlijk stond ik nergens geregistreerd om mee te doen. Maar ik had in de jaren geleerd, dat er altijd plek was voor helpende handen.

De eerste ronde was het helpen opruimen en schoonmaken van de stad. Ik raapte zoveel mogelijk afval op en sorteerde het.

Papier, plastic en glas. Alles ging in de juiste bak.

De tweede ronde was het helpen van de ouderen. Daarvoor ging ik naar een bejaardentehuis. Ik speelde wat spelletjes met de oude mensen. Ze klaarden altijd op van mijn aanwezigheid.

De derde ronde ging over de gaarkeukens. Daar hielpen we mee de lunch te bereiden en al dingen klaar te maken voor het avondeten. Zoals altijd konden ze mijn hulp wel waarderen. De vierde ronde bestond uit het asiel. Ik hielp de dieren te verzorgen. Hielp mee eten uitdelen. Speelde met de dieren. En ik hielp mee ze te wassen. Ook de dieren waren dol op me. De vijfde ronde was de kringloopwinkel. Ik hielp ze nieuwe spullen mooi neer te zetten. Dus de voorraad in te ruimen. Ik hielp ze zelfs bij de verkoop. Ik sorteerde al hun spullen en legde ze op de juiste plekken. De zesde ronde bestond weer uit de gaarkeukens. Daar hielp ik mee met het avondeten zelf. Ik kon erg goed koken al zei ik het zelf. Er zouden veel kinderen komen eten, dus we maakten extra veel. Dan hadden de kinderen tenminste een dag geen honger. De zevende ronde. We gingen naar de kerk. Daar hielpen we mee alles klaar te zetten voor de avondmis. Alle geestelijke keken me vreemd aan. Maar ik sloeg er geen acht op. De achtste en laatste ronde hield ik in het weeshuis. Daar hielpen we mee met de kinderen. We speelden, zongen, deden ze in bad, trokken hun slaapkleren aan, brachten ze naar bed en we vertelden ze een van de meest bijzondere bijbelverhalen. En toen was de dag om.

Freya leunde vermoeid tegen me aan. "Xavier het was geweldig hoe je dit allemaal deed. En je bleef zo kalm. Je straalde rust en kracht uit. Maar ook... Het leek alsof je wist, wat het beste voor iedereen was."

"Ik doe dit om de wereld een beetje beter te maken Freya. Mensen moeten in iets kunnen geloven. En als dat niet God is, dan maar in iets anders." "Door jou zullen ze gaan geloven."

"Ze moeten niet geloven om mij een plezier te willen doen. Freya heb je het nu nog niet begrepen. Ze moeten alleen geloven als ze dat ook echt doen."

"Xavier, ik bedoelde het niet slecht. Echt niet." "Dat weet ik toch Freya. Jij kan het nooit slecht bedoelen."

Toen duwde ze me mijn kamer in. Vlug sloot ze de deur achter haar. "Wat is er Freya?" Ze legde haar hoofd in mijn hals en drukte

haar lichaam tegen het mijne. "Xavier, ik wil je." Ze ademde luid. "Ik ben verliefd op je."

Ze duwde me naar het bed en toen ik zat, kuste ze me. "Freya, dit kan niet. Dit mag niet." "Xavier, ik ben niet bang. Ik weet al hoe dit moet. Jij hoeft ook niet bang te zijn."

Met grote geschokte ogen keek ik haar aan. Ook haar ogen werden groot. "Xavier ben je nog maagd?" Ik keek van haar weg.

"Daar hoeft jij je niet voor te schamen. Ik zal lief voor je zijn."

"Freya, ik kan dit niet." "Je kan dit wel. Ik zal het je leren." Maar dat wilde ik niet. Nog niet. Nu nog niet. Toen ging ze op mijn schoot zitten. "Niet bang zijn. Alles komt goed." Ik hoorde mijn hart bonzen in mijn oren.

Ze kuste me weer. "Freya, ik ga niet met je naar bed." "Maar wil je het dan niet weten?" "Ik ben niet geschapen om lief te hebben. Ik mag van je houden. Maar niet op de manier, die jij van me verlangt."

Haar handen gleden over mijn lichaam. Ze liet haar ene hand in mijn broek glijden. Ik huiverde. "Zie je wel. Je kan dit best." Ik schrok zo van mijn gekreun, dat ik twee meter achteruit schoot.

"Freya, dit is niet goed. Ik wil een vriend voor je zijn. Ik wil jouw beschermengel zijn. Ik wil je bron van wijsheid en geloof zijn. Je bron van kracht en waarheid. Maar ik kan je geliefde niet zijn."

"Waarom dan niet?" Haar stem was kleintjes en breekbaar. "Dat kan ik je niet vertellen. Geloof me. Als het allemaal niet zo ingewikkeld was, dan had je gekregen wat je wilde." Ik probeerde mijn tranen te onderdrukken.

Ze sloeg haar armen om me heen. "Blijven we wel vrienden?" "Als jij nog vrienden wilt zijn Freya." "Tuurlijk wil ik dat. Als je me ooit nodig hebt, Xavier, dan ben ik er voor je. Mag ik hier wel blijven slapen?" Ik knikte. "Bedankt, dat is wel fijn na zo'n lange dag."

Ze ging liggen en maakte het zichzelf gemakkelijk. Met die pij nog aan en mijn vleugels zo strak opgevouwen, zou ik toch nooit kunnen slapen. "Slaap zacht Freya." "Truste Xavier."

2.

Zuster Angela wekte ons. En ze keek heel erg verontwaardigt. "Zuster er is niets gebeurd. Anders zou ik niet op de grond liggen." Ze stak haar hand op. "Ik geloof je Xavier. Freya ga terug naar je kamer en kleed je aan."

Freya knikte. "Natuurlijk zuster." Toen stond ze op en rende ze de deur uit. Ik trok de monnikspij uit over mijn hoofd en spreidde mijn vleugels. Dat voelde zo goed. Ze trilden nog steeds van die krampachtige nacht.

De zuster raakte ze licht aan. "Xavier, lieve jongen, zullen we vandaag naar de bergen gaan?" "Mag ik dan vliegen?" Ze knikte. "Dan mag je vliegen en kan je je vleugels even vrij laten." "Dat zou geweldig zijn. Ze jeuken pijnlijk. Ze willen graag bevrijd worden." "Xavier we gaan wel met een hele groep voor de kerk ontbijten. Je moet oppassen, dat niemand je ziet. Na het ontbijt mag je weg, maar zorg dat niemand je volgt." "Natuurlijk zuster. Dank u zuster."

"Kleed je aan. We verzamelen voor het weeshuis." Toen de zuster weg was trok ik de pij weer over mijn hoofd. En ging ik op weg naar de ingang.

De bergen waren heerlijk verfrissend. En ik genoot met volle teugen. Nadat ik mijn ontbijt had gegeten excuseerde ik me. En toen was ik eindelijk vrij.

Maar ik kon nog niet mezelf zijn. Er liep iemand achter me aan. "Wat ga jij doen?" Ik draaide me om en keek de jongens die in de ogen. "Even een rustgevende wandeling maken."

"Vast. Ik heb gehoord, dat je hem niet eens omhoog kreeg. Ben je soms een flikker? Was Freya niet aantrekkelijk genoeg?" "Dat gaat je niets aan. En seks voor het huwelijk is verboden." "Heilig boontje."

De zuster zag ons nog net en riep de jongens terug. Ik knikte dankbaar en verdween in het bos.

De geluiden kwamen tot leven en betoverden me. Ik liet mijn vleugels in volle glorie vrij, toen ik de pij uit had getrokken. Ze

tintelden en trilden. Ze leken zelfs zacht te zoemen. Toen sloeg ik ermee wat een kleine windvlaag veroorzaakte.

Mijn vleugels brachten me naar de gevaarlijke kant van de berg. Daar kwam bijna nooit iemand. Mijn lach echode tegen de rotsen. De vreugde was erin te horen.

Ik sprong en liet me gewoon vallen. Mijn vleugels braken mijn val door de lucht. En ik schreeuwde het uit van verrukking. Ik voelde me net een klein kind. Vrij van alle ellende, pijn en verdriet. Het was gewoon geweldig.

Ik maakte salto's en wervelde in het rond. En wat ik ook deed, de vermoedheid bleef weg. Ik lande in bomen of op stenen en zette me af. Ik schoot als een raket de lucht in.

Ik ging alle kanten op. Een paar keer stortte ik bijna neer, omdat ik niet oplette. Mijn zintuigen waren versterkt. En het was echt hemels om op zo'n manier een te zijn met de natuur.

De bergbeekjes waren ook een welkome verfrissing. Mijn spiegelbeeld keek uitgelaten terug. Mijn blonde haar was warrig en mijn hemelsblauwe ogen waren groot en stralend. Uit het niets hoorde ik mijn naam als een fluistering op de wind. Het was tijd om weer naar huis te gaan. Ik ging terug naar de plek waar ik de pij had achtergelaten. Voordat ik terug naar de groep ging trok ik hem vlug aan.

"Xavier, waar was je nou man?" "Naar de wc." "Zo ver weg?" "Ja, ik wil niet, dat jullie me zien. Want jullie maken overall stomme grappen over." Ze barstten gelijk in lachen uit en sloegen me op de schouders. Mijn lippen krulden zich in een glimlach. Ik probeerde te verbergen hoe geschokt ik was, dat ze maar een paar centimeter naast mijn vleugels hadden geslagen.

"Jongens zijn jullie klaar om te gaan?" "Natuurlijk zuster Angela." "Mag ik Xavier even lenen?" "Gaat uw gang zuster." Zo snel als ik kon, liep ik achter de zuster aan.

Ze wilde uit de buurt van luisterende oren zijn. Vol verwachting keek ze me aan. "Hoe was het?" "Het was verbazingwekkend en het voelde zo goed. Zuster heb ik uw toestemming om vanavond weer naar de bergen te gaan?"

"Xavier je bent een boodschapper van God. Je hebt geen toestemming nodig om iets te doen. En zeker geen toestemming van mij. En natuurlijk mag je naar de bergen, als je dat nodig acht."
"Dank u zuster."

Iedereen lag in bed en ik sloop het weeshuis uit. Ik begon te rennen en ik bleef rennen tot ik genoeg vaart had. Mijn vleugels tilden me de lucht in. Op naar de bergen.

De pij verstopte ik op een herkenbare plek. En toen begon ik aan een wervelende dans in de lucht. Ik vloog over de oceaan en mijn handen konden het water raken.

Ik vloog zo hoog als ik kon en liet me toen uit de lucht vallen. Vlak boven de grond spreidde ik mijn vleugels. En ze lieten me niet in de steek.

Toen plofte ik neer op een steen en liet mijn blik naar de maan dwalen. Tijdens mijn gestaar zond ik een gebed naar God. Gevolgd door een bedankje.

Een warm en liefdevol gevoel overspoelde me. En er rolden tranen over mijn wangen. Ik haalde mijn moeders brief uit mijn broekzak en begon te lezen.

Xavier,

Je zal deze brief waarschijnlijk rond je zestiende krijgen en lezen.

Op je zestiende zullen je vleugels zich hoogstwaarschijnlijk ontvouwen. Dit is niet iets om bang voor te zijn. Het hoort bij je.

Want jij bent een engel. Ik liet je achter, omdat dat beter voor je was. Daar zou je meer kansen krijgen. Ik kon je niets bieden. Niets wat jij nodig had tenminste.

Nu ga ik je vertellen hoe je ontstaan bent. Het is niet gegaan, zoals het bij mensen gaat. Ik koos een stel krachten. En die krachten behoren aan engelen. Jij bent puur ontstaan uit de geest en de krachten van de gekozen engelen. Ik koos de aartsengelen. Jij draagt het beste van iedere aartsengel in je mee. Net als, dat je het beste van mij in je binnenste draagt.

Het spijt me, dat ik je zo bruut heb achtergelaten. Het spijt me echt verschrikkelijk. Maar ze zaten achter me aan. Ze zochten me.

Niemand wist waarom ik een jaar lang weg bleef. Want ik heb je een jaar gedragen. Ik had er ook voor kunnen kiezen om je niet te dragen. Om je gewoon te laten zijn. Zoals iedere engel ontstaan is. Maar ik vond jouw dragen een openbaring. Het bracht me nieuwe inzichten.

Ze mochten het dus niet weten. Er zouden rellen zijn ontstaan. Ze zouden je niet geaccepteerd hebben. Waarschijnlijk zouden ze je leven genomen hebben. Dat kon ik niet toelaten. Je betekende teveel voor mij. Maar daardoor zag ik ook, dat ik je niet mee kon nemen.

Ik beloof je mijn zoon, dat ik zal komen om je te halen. Ik kom om je weer in mijn armen te kunnen sluiten. Ik zal komen om je te leren kennen. Ik zal voor jou komen. Geef me een kans wanneer ik er ben. Ik weet, dat het moeilijk zal zijn. Maar je moet begrijpen, dat ik het allemaal uit liefde deed.

Veel liefs, mama.

Ik balde mijn hand tot een vuist en kneep het papier tot een prop. Ik verbeet mijn tranen en mijn zelfmedelijden.

De volgende ochtend werd ik vroeg wakker. En de gehele avond speelde zich steeds weer af in mijn hoofd. Het maakte, dat ik me moederziel alleen voelde.

Toen ik de pij over mijn hoofd had getrokken ging ik op weg naar de eetzaal. Op de gang kwam ik zuster Marie Claire tegen. Ze hield me staande. "Xavier. We bieden vanaf vandaag onderdak aan een nieuwe broeder. Ik moet je vragen om afstand te doen van je kamer. En bij de andere jongens te gaan slapen."

"Ik zal de kamer in orde maken, voor de nieuwe broeder, zuster."

"Ga eerst maar ontbijten. De broeder zal je opzoeken en dan zullen jullie samen zijn kamer in orde maken."

Ik knikte. "Dan zal ik wachten op de broeder." Mijn voeten begaven zich weer in de richting van de eetzaal.